Plany poselstw na konferencję scalania w Święto Dziękczynienia
26–29 listopada 2026 r.

TEMAT OGÓLNY: ZWYCIĘŻAJĄCE ŻYCIE PRZEDSTAWIONE W PIEŚNI NAD PIEŚNIAMI

Poselstwo pierwsze

Pierwszy etap Pieśni nad Pieśniami — pociągnięta, by podążać za Chrystusem w celu znalezienia zaspokojenia

Wersety biblijne: Pnp 1:1 — 2:7; J 14:21, 23; 21:15–17.

I. „Pieśń nad Pieśniami Salomona" to opis duchowej historii tej, która kocha Chrystusa, wyrażony za pomocą poetyckich wyrażeń, słów i zwrotów; to wspaniały i żywy poetycki portret życia osoby, która poszukuje Chrystusa, odsłaniający stopniowy rozwój doświadczania przez pojedynczego wierzącego pełnej miłości społeczności, jaką ma on z Chrystusem, które służy przygotowaniu Jego oblubienicy — Pnp 1:1; Obj 19:7; por. 1 Krl 4:32:

A. Pieśń nad Pieśniami jest przeciwieństwem Księgi Koheleta, która ukazuje, że wszystkie pozytywne i negatywne doświadczenia „pod słońcem" są „marnością nad marnościami" — 1:2–3.

B. Pieśń nad Pieśniami podkreśla, że Chrystus jest pieśnią nad pieśniami, zaspokojeniem nad zaspokojeniami w ludzkim życiu, co stanowi przeciwieństwo marności nad marnościami wszystkiego „pod słońcem".

C. Bez względu na to, jak coś może być dobre, znakomite, cudowne i wspaniałe, dopóki należy to do starego stworzenia, stanowi część marności nad marnościami „pod słońcem" i „pogonią za wiatrem" (Koh 1:14); w Księdze Koheleta Salomon dochodzi do wniosku, że sfera ludzkiego życia przypomina pieśń żałobną nad upadłym człowiekiem, którego końcem jest nieszczęście.

D. Tylko nowe stworzenie, które znajduje się w niebiosach, a nie „pod słońcem", nie jest marnością, lecz rzeczywistością; „ważne jest tylko nowe stworzenie" — Ga 6:15:

1. Stare stworzenie nie ma boskiego życia i natury, natomiast nowe stworzenie, składające się z wierzących, którzy narodzili się na nowo z Boga, je posiada — 2 Kor 5:17; J 3:15; 2 P 1:4.
2. Paweł nakazuje nam zatem „szukać tego, co w górze, gdzie jest Chrystus siedzący po prawej ręce Boga" (Kol 3:1) i „kierować umysł na to, co w górze, nie na to, co na ziemi" (w. 2).

E. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i uformował w nim ducha, aby mógł on Go przyjąć i zawierać (Rdz 1:26; 2:7); poza tym Księga Koheleta mówi nam, że Bóg umieścił w sercu człowieka „wieczność", czyli „zaszczepione w boski sposób poczucie celu oddziałujące przez wieki, którego nic pod słońcem poza Bogiem nie zdoła zaspokoić" (3:11 — przekład angielski *The Amplified Bible*):

1. Z własnego doświadczenia wiemy, że ilekroć odnosimy sukces w ludzkim życiu, odczuwamy wewnętrzną pustkę, co wskazuje, że w człowieku istnieje dążenie do rzeczy wiecznych.
2. Bóg włożył takie dążenie, takie poszukiwanie, w serce człowieka, aby ten Go szukał — por. Dz 17:26–27.

3. Wszelka radość z sukcesu odniesionego w ludzkim życiu się skończy; dla wszystkiego, co materialne w fizycznym życiu, nastanie „ostatni dzień” — J 7:37.
4. Rzeczy doczesne nigdy nie zaspokoją człowieka; tylko wieczny Bóg, którym jest Chrystus jako pieśń nad pieśniami, może zaspokoić głębokie poczucie celu w sercu człowieka — 2 Kor 4:18.

II. W naszym podążaniu za Chrystusem wszelkie duchowe zasady zawierają się w pierwszym etapie zwyciężającego życia poszukującej w Pieśni nad Pieśniami; lekcje, które następują potem, nie są nowe; są to lekcje stare, lecz powtórzone w głębszy sposób — 1:2 — 2:7:

A. Odrodzenie wprowadza do naszego wnętrza Boży gen, w którym zawierają się wszystkie doświadczenia całego naszego chrześcijańskiego życia — 1 J 3:9; Mk 4:26.

B. Co do zasady, wszystkie duchowe momenty szczytowe w Pieśni nad Pieśniami są już naszym udziałem, ponieważ zawierają się w genie Boga, Jego nasieniu, Jego życiu, które zostało nam udzielone i będzie w nas wzrastało — Rz 8:10; Kol 2:19.

III. Życie to osoba — sam Chrystus — i nie ma innego sposobu na to, by tą osobą się radować, jak tylko ją kochać — Mk 12:30; 1 Kor 2:9:

A. Jeśli kochamy Pana bez reszty i przez cały dzień radujemy się Nim jako drzewem życia, natychmiast kościół, niezależnie od jego stanu, staje się dla nas rajem — Obj 2:4; 2 Kor 12:4 i przyp. 1; Łk 23:42–43.

B. Skoro Pan jako nasze życie jest osobą, musimy się z Nim kontaktować; potrzebujemy teraźniejszej obecności, teraźniejszej osoby, Chrystusa przez cały czas, bez względu na to, jak dużo w przeszłości Go doświadczaliśmy i się Nim radowaliśmy; nasz Pan Jezus jest udzielającym się teraz Chrystusem — J 8:12; Flp 3:13–14.

C. Ewangelia Jana 14:21 i 23 pokazuje nam Syna, który ukazuje siebie temu, kto Go kocha, i Ojca, który z Nim przychodzi, by uczynić sobie u tej osoby mieszkanie:
1. Musimy kochać Pana Jezusa i mówić: „Panie Jezu, kocham Cię”; gdy będziemy Go kochali, On nam się ukaże; oznacza to, że będziemy cieszyli się obecnością Tego, którego kochamy, w społeczności z Nim.
2. Jeśli kochamy Jezusa, On kocha nas i kocha nas też Ojciec; gdy Syn się nam ukazuje, czyli czyni siebie rzeczywistym dla nas, Ojciec przychodzi wraz z Nim, by uczynić sobie u nas mieszkanie, abyśmy się tym radowali — por. 1 Kor 2:9–12.

D. Miłość każdego człowieka do Pana zaczyna się od wizji Jego osoby; nie możemy pójść naprzód bez nowego poznania Pana i nowej wizji Jego osoby — Dz 26:14–19; 2 Kor 4:6–7; Flp 3:8–10a, 13; por. Pwt 4:25.

IV. Nasza więź z Panem musi być więzią osobistą — słowa „pociągnij mnie” są osobiste (Pnp 1:4); ponieważ Pan pociąga nas osobiście, inni zostaną do Niego pociągnięci poprzez nas (Jr 31:3; por. 2 Kor 11:2):

A. Musimy iść za wzorem tych, którzy mieli osobistą więź z Panem:
1. Musimy iść za wzorem Abrahama, który był przyjacielem Boga ze względu na Boże pragnienie — 2 Krn 20:7; Iz 41:8; Jk 2:23; Rdz 18:1–33.
2. Musimy iść za wzorem Mojżesza, który w pełni cieszył się obecnością Boga i był Jego towarzyszem ze względu na Boże interesy — Wj 33:11–14.
3. Musimy iść za wzorem Dawida i Asafa, którzy szukali jaśniejącej twarzy Boga w Jego domu i ze względu na Jego dom — Ps 27:4, 8; 80:4, 8, 15–20.
4. Musimy iść za wzorem Pana Jezusa, który nieustannie żył w obecności Boga; w każdej chwili widział On twarz swego Ojca — Dz 10:38c; J 8:29; 16:32.
5. Musimy iść za wzorem Piotra, którego miłość do Pana została przywrócona, by pasł on Jego owce i podążał za Nim aż po męczeńską śmierć, nie pokładając ufności we własnych naturalnych siłach — 21:15–19; Mk 16:7.

6. Musimy iść za wzorem Pawła, na którego napierała miłość Chrystusa, dzięki czemu żył on w osobie Chrystusa jako Jego ambasador i był Mu miły — 2 Kor 2:10; 5:9, 14–15, 20.

B. Ta, która szuka Pana w miłości, pragnie mieć z Nim najbardziej osobisty kontakt, co wyraża się w słowie *pocałunek*; pocałunek jest wyrazem osobistej więzi z Panem, ponieważ nie da się pocałować dwóch osób jednocześnie — Pnp 1:2.

V. Nasza więź z Panem musi być czuła — „Niech mnie ucałuje pocałunkami swych ust!" — „niech mnie ucałuje" to czułe słowa — w. 2:

A. Psalm 2:12 mówi: „Pocałujcie Syna […]. Błogosławieni wszyscy, którzy w Nim szukają schronienia":

1. Szukać schronienia w Synu to wierzyć w Syna, w Chrystusa (J 3:16, 36), obierając Go za swoje schronienie, ochronę i kryjówkę (Ps 18:2–3; 31:20–21; 34:9; 57:2; 71:1; 91:1–2, 4, 9; 118:8–9; 144:2; Prz 30:5).
2. Pocałować Syna to kochać Go, a tym samym radować się Nim — J 14:21, 23; por. Ps 91:14.
3. Uwierzyć w Pana to Go przyjąć (J 1:12), a kochać Pana to radować się Tym, którego przyjęliśmy — to dwa wymagania, które musimy spełnić, by mieć udział w Panu (1 Kor 2:9; por. 16:22).

B. Kiedy łączy nas z Panem czuła więź, On staje się dla nas niezgłębienie bogaty w wielu aspektach, abyśmy mogli się Nim radować — Ef 3:8; 2:7; Rz 10:12–13:

1. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Ojcem, a łaska jest naszą matką — 8:15–16; Ga 4:24–26; Iz 66:12–13.
2. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Mężem — Mt 9:15; 2 Kor 11:2.
3. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Bratem — J 20:17; Rz 8:29.
4. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Przyjacielem — Mt 11:19; J 15:12–17.
5. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Doradcą — Iz 9:5.
6. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Obrońcą — 1 J 2:1.
7. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Pocieszycielem — J 14:16; 15:26.
8. Pan, który w nas mieszka, jest naszym Pasterzem — Ps 23:1; 1 P 2:25.

VI. Nasza więź z Panem musi mieć charakter prywatny — „wprowadził mnie król w swe komnaty" (Pnp 1:4b); wewnętrzne komnaty króla oznaczają naszego odrodzonego ducha jako wewnętrzne komnaty Chrystusa (2 Tm 4:22; Ef 3:16; 2:22):

A. Musimy mieć prywatny kontakt z Panem w sposób ukryty, konkretny i zwycięski, otwierając przed Nim całą swoją istotę, aby mógł On nas oświecać i w nas siebie wlewać — Mt 6:6.

B. Najwznioślejszym zajęciem na ziemi jest spędzanie czasu na tym, by Bóg się w nas wlewał, abyśmy Nim jaśnieli i świecili — Wj 33:11; 2 Kor 3:16, 18; 4:1; por. Mt 14:23; Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28.

C. Musimy doświadczać Chrystusa i radować się Nim jako swoją kryjówką, mieszkaniem oraz sekretem wystarczalności — Ps 31:21; 27:5; 90:1; 91:1; Flp 4:13.

VII. Nasza więź z Panem musi być duchowa (Pnp 1:4b); Chrystus jako życiodajny Duch mieszka w naszym ludzkim duchu (wewnętrznych komnatach królewskich), i te dwa duchy zostały ze sobą zespolone w jednego (J 4:24; Rz 8:16; 1 Kor 6:17):

A. Chrystus odwiedza nas duchowo, ponieważ jest życiodajnym Duchem w naszym duchu; nasz duch jest Świętym Świętych, komnatami pneumatycznego Chrystusa jako Pana panów i Króla królów — 15:45b; Rz 8:16; 2 Tm 4:22.

B. Aby kontaktować się z Chrystusem i radować się Nim ze względu na Jego Ciało, musimy ćwiczyć swego zespolonego ducha — 1 Kor 2:15 i przyp. 1; Ef 1:17; 2:22; 3:5, 16; 4:23; 5:18; 6:18.

VIII. Nasza osobista, czuła, prywatna i duchowa więź z Panem sprawia, że kochamy Go ze względu na Jego zamysł, i prowadzi nas do życia kościoła jako „domu uczty", gdzie możemy być przeobrażani i doskonaleni przez to, że zostajemy ukonstytuowani Trójjedynym Bogiem ze względu na zbudowanie Ciała Chrystusa, które zwieńczy Nową Jerozolimę — Pnp 1:7–11; 2:4; Ef 4:11–12; 1 Kor 3:12a.

© 2026 Living Stream Ministry